

Olivia Lewis

Oliver

King junior

Ontmoeting, Verliefd, Onmogelijk

De Fontein

Inhoud

Ontmoeting 7

Verliefd 119

Onmogelijk 237

Ontmoeting

De personages

Oliver King Deze novelle-serie gaat over hem. De jongen die iedereen die de King-serie las in zijn hart sloot en de man die in de Princess-serie een van de populairste familieleden geworden was. Oliver, broer van Sophia, Ivy en Ben, is in de King-serie zes jaar oud, in de Queen-serie is hij tweeëntwintig en aan het eind van de Princess-serie is hij zevenentwintig. Oliver is heel anders dan zijn zussen en broer. Zoals Luci het omschrijft: ‘Grappig hoe Moeder Natuur Benjamins genen en die van mij totaal apart heeft gehouden. Benjamin maakte Oliver en ik maakte Sophia.’ Ivy en Ben zijn sowieso Josh-look-a-likes, terwijl Oliver écht op zijn vader Benjamin lijkt. Oliver is zéér intelligent, hij doet in de Queen-serie twee universitaire studies tegelijk. Zijn band met iedereen is fantastisch. Hij is een lieve, geduldige, oudere broer voor Sophia, Ivy en kleine Ben en had al sinds zijn tiende verkering met Eva, de dochter van Luci’s beste vriendin Iris, maar zij zijn in Princess deel 2 uit elkaar gegaan. Oliver heeft hier erg veel last van, aangezien hij haar in de Kerst met de Kings-serie ten huwelijk had gevraagd en een toekomst met haar voor zich zag. Oliver is meegaand, gevoelig, lief en daarnaast ook stoer. In de Queen-serie rekt hij samen met Josh en Scott af met Sophia’s vervelende vriendje. Hij is daarnaast een van de weinigen die Sophia kan handelen, brengt Josh vaak tot rede en kalmeert Luci wanneer ze weer eens overkookt als een snelkookpan. Oliver is een stiekeme gangster, want ook in de Princess-serie klaart hij een klus waar de gemiddelde maffioso

voor zou bedanken (of opgepakt zou worden). Oftewel: Oliver is het stabielste, intelligentste en meest succesvolle karakter in de familie, maar onderschat zijn randje niet!

Luci Seegers-King (Luciana Ferreira) is de jongste dochter van Rafael (Braziliaans) en Silvia (Spaans/Siciliaans) Ferreira. We kennen haar als een dame die niet op haar mondje is gevallen. Ze zegt wat ze denkt en steekt haar mening niet onder stoelen of banken. Luci is van huis uit een eenvoudig meisje met een vechtersmentaliteit, een groot hart en nogal wat issues. Toen zij op achttienjarige leeftijd de welgestelde Benjamin King tegenkwam keerde het tij voor haar, ze leerde zich te gedragen in het chiquere milieu en werd mede-eigenaar van Het Sterrenborgh, het meest luxe hotel van Nederland. Luci heeft – met haar ex-partner Benjamin King – twee kinderen: Oliver en Sophia, en vindt in de King-serie (waar Oliver en Sophia nog maar zes en vier jaar oud zijn) het moederschap doorgaans zwaarder dan haar baan. In de Queen-serie zijn Oliver en Sophia tweeëntwintig en twintig jaar, maar Luci blijft een bezorgde moeder, die nog steeds niet altijd alles op de rit heeft. Met Josh heeft ze twee kinderen: Ivy en Benjamin (vernoemd naar Benjamin uiteraard, om het makkelijk te maken. Ze noemen hem kleine Ben). Ze zijn – net zoals Josh en Luci – lekker onaangepast en druk.

Joshua (Josh) Seegers (voorheen King) Nog zo'n uitgesproken type. Jongste zoon van Arthur en Eveline King, heeft in zijn leven al veel meegemaakt en via vele omzwervingen – inclusief een aantal keren achter de tralies – komt hij in de King-serie bij zijn broer Benjamin en schoonzus Luci in huize King terecht. Hij is een wereldreiziger, geeft niets om geld of bezittingen, mode of imago. Hij heeft grote moeite met autoriteit en verplichtingen, hecht zich aan niemand en vindt het moeilijk om zich op één plek vast te leggen.

1

‘Maar... Ollie?’ Mama loopt gehaast achter me aan. Wanneer mijn moeder in de gaten heeft dat dingen menens zijn en ze de grip aan het verliezen is, dan vliegt haar stem vier octaven omhoog. ‘Hoe kun je dit nou zo ineens beslissen? Waarom heb je het er niet over met ons? We kunnen er toch over praten!’

‘Mam, ik ben zevenentwintig. Ik wil niet meer bij jullie op zolder wonen.’

‘Maar je hoeft toch niet zo overhaast te vertrekken?’

‘Geloof me...’ Ik leg mijn sporttas en een koffer met kleding in de achterbak van mijn Audi. ‘Ik ben niet over een nacht ijs gegaan.’

‘Maar de zolder hier is een luxe appartement! Je hebt helemaal geen last van ons!’

‘Mam, ik heb iedere dag, de héle dag, last van Ben en Josh.’ Ik duw de achterklep dicht.

‘Ach, niet.’

Ik grinnik. ‘Nee, klopt. En van jou.’

‘Ollie!’

‘En die puberstreken van Ben. Ik heb er geen geduld meer voor.’

‘Je houdt van ons.’

‘Klopt.’ Ik sla mijn armen om mijn moeder heen. Ligt het nou aan mij, of is ze gekrompen? ‘Mam, ik ga voorlopig gewoon even in een van papa’s woningen zitten in Duinwijk. Ik ga niet emigreren. Je hoeft niet in paniek te raken.’

‘Ik raak wél in paniek. Ik vind het gezellig met jou thuis.’

‘Ik ben ook heel gezellig,’ antwoord ik, terwijl ik een kus op mams voorhoofd druk. ‘En ik vind jullie ook gezellig, alleen kan ik niet voor altijd hier blijven zitten. Ik moet verder. Ik ben heel

lang blijven hangen, dat is niet goed voor me.'

'Je was aan het bijkomen van alles wat er is gebeurd.'

'Precies. En nu moet ik door. Zelfs m'n acht jaar jongere zusje heeft een eigen huis en een eigen gezin. Sophia heeft een eigen huis en een eigen gezin. Ik ben de oudste en zit weer thuis, snap je me? Dat voelt niet lekker. Ik moet weer op eigen benen.'

'En dat bedenkt je nu? Om...?' Ze kijkt op haar horloge. 'Halftien 's avonds?'

'Eh...' Shit, ze heeft me door. 'Ik was er al langer mee bezig.'

'Weet papa al dat je in een van zijn woningen gaat zitten?'

'Ja joh, allang,' lieg ik.

'Heb je de sleutel al?'

'Ook allang,' lieg ik weer.

'Maar staan er dan wel spullen?'

'Het is nieuw en gemeubileerd. Aan zee, de strandbungalow.'

'Uiteraard.' Ze slaat haar armen over elkaar. 'Maar nu blijft alleen Ben over hier!'

'Mam, dan had je meer kinderen moeten maken.' Ik open het portier en wil instappen, maar ze houdt me tegen.

'Je hebt Josh niet eens gedag gezegd!'

'Onze familie kennende, zie ik hem morgen wel weer.' Ik stap in, moet nu echt gaan anders ben ik te laat.

'Maar...'

'Mam, ik zie je morgen.' Ik sluit snel het portier.

'Vanwaar ineens die haast?' Ze klopt op het raampje, ik start de motor maar vast en doe alsof ik haar niet hoor. 'Oliver! Waarom heb je ineens zoveel haast?'

Ik zucht en laat het raampje omlaaggliden. 'Mam, ik heb geen haast. Ik kan vanavond nog in de strandbungalow en het voelt als de juiste keuze.'

'Hebben we iets verkeerd gedaan?'

'Mam? Wat is er?' klinkt het van iets verderop. Het is de buur-

vrouw, a.k.a. mijn jongere zusje Ivy. Ze komt net boven de heg uit.

Mijn moeder draait zich met gespreide armen om. ‘Oliver heeft nú besloten om uit huis te gaan. Nu.’

‘O. Nou ja, hij is bijna dertig. Dat mag-ie toch zelf weten?’

Dank, Ivy.

‘Ja, uiteraard. Maar ik vind het zo plotseling!’ werpt mam verbijsterd tegen. ‘Waarom niet morgenvroeg?’

‘Omdat hij nu wil gaan bijvoorbeeld, in plaats van morgenvroeg?’ oppert Ivy.

‘Maar dat is toch gek!’

‘Mam, misschien wil-ie lekker neuken vanavond, laat die jongen!’

Ik sluit mijn ogen en laat m’n hoofd tegen de hoofdsteun zakken. Je zou zeggen dat ik inmiddels gewend ben aan het taalgebruik in deze familie, maar soms voelt het alsof ik de enige fatsoenlijke persoon tussen de tokkies ben.

‘Nou, ga maar dan.’ Mam wappert met haar hand, alsof ik nu ook compleet afgedaan heb. ‘Ik spreek je er morgen wel over.’

‘Oké.’ Snel laat ik het raampje weer omhoogkomen en zet de auto in z’n achteruit. Ivy zwaait vrolijk naar me en maakt een pijpgebaar. Het kan ook nooit eens normaal hier.

Ik grinnik, waarom weet ik ook niet, en rijd de Duinweg over. Duinwijk is maar een paar minuten van hier, maar ik heb het nodig mijn eigen leven weer op te bouwen. Bij mam en Josh op zolder blijven zitten is niet goed geweest voor me. Het maakt me weer een kind, terwijl ik een volwassen vent ben. Bijna dertig, zei Ivy. Dat nou ook weer niet. Hoezo moest ze dat zeggen? In ieder geval, als ik daar was blijven wonen was ik te makkelijk geworden. Lui, misschien zelfs. Mam kookte iedere avond. Helga, de huishoudelijke hulp, maakte de zolder iedere week schoon en Martha zorgde ervoor – al is ze bijna vijfentachtig – dat de was weer gevouwen in mijn kast lag. Het is haar enige overgebleven taakje bij mam

en Josh thuis, maar de was opvouwen doet ze graag. Maar buiten dat alles kon ik bepaalde dingen niet doen, die ik wel graag wilde doen. Een meid mee naar huis nemen, bijvoorbeeld. Ik wil er niet eens over nadenken hoe awkward het zou zijn als ik iemand mee zou nemen en Josh zich ermee zou gaan bemoeien. De rillingen lopen over m'n rug bij het idee. Daarnaast werd ik écht compleet mesjokke van Ben, die pubert als nooit tevoren en werkelijk geen normale zin met normale woorden kan vormen. Ineens schiet me te binnen dat ik de sleutel van de bungalow nog helemaal niet heb, al beweerde ik tegenover m'n moeder van wel.

'Shit!' vloek ik hardop, terwijl ik de auto omkeer en een gefrustreerde zucht slaak. Nu maar hopen dat m'n vader thuis is, anders zal ik Esmeralda moeten ontvangen in de auto.

Het licht op de Julianalaan is aan, dus ik hoop dat ik geluk heb. Ik parkeer de auto naast de Porsche van m'n pa, stap uit en geef een bonk tegen het raam, zoals hij altijd doet bij ons. Twintig seconden later gaat de deur open. Pap zet zijn leesbril af.

'Oliver?'

'In hoogsteigen persoon. Waarom heb ik eigenlijk nog steeds geen sleutel van dit huis? Belachelijk.'

'Je hebt er nooit om gevraagd.'

'Bij dezen.' Ik loop langs hem heen de chique gang in. 'Pap, vraagje.'

'Hm-mm?'

'Ik eh...' Ik controleer mijn gezicht en haar in de spiegel en richt me dan tot m'n vader. 'Ik wil graag in de strandbungalow gaan wonen.'

Hij fronst. 'De strandbungalow?'

'Ja.'

'Die van de week is opgeleverd?'

'Ja.'

‘Ol...’ Hij neemt me in zich op. ‘Dat is een bungalow van drieduizend euro kale huur per maand.’

‘Ik ben je zoon, maak een vriendenprijsje voor me.’

‘Maar i-’

‘Je hebt een huis voor Ivy gebouwd, je hebt Sophia’s huis gerenoveerd na die brand... en ik dan?’

‘O, maar het is niet dat ik het je niet wil verhuren. Graag zelfs, als jij daar gelukkig van wordt. Maar zat jij niet goed bij Luus en Josh?’

‘Ik moet weer op eigen benen staan.’

‘Dat begrijp ik ergens wel.’ Hij gaat me voor naar de woonkamer. ‘Kom even, Ollie.’

‘Oké.’ Ik volg hem.

‘Drankje?’

‘Nee, ik eh, ik wil graag de sleutel...’ Mijn stem sterft weg. Ineens besef ik hoe raar dit eigenlijk is. ‘Van de strandbungalow. Nu,’ mompel ik erachteraan.

‘Nu?’ Pap zet grote ogen op. ‘Als in... nú?’

‘Nu,’ knik ik langzaam. ‘Heel graag.’

Pap wrijft over zijn kin. ‘Mag ik vragen waarom zo... abrupt?’

‘Omdat...’ Ik probeer uit alle macht een excuus te verzinnen.

‘Omdat...’

‘Heb je ruzie met Josh?’

‘Nee.’

‘Met je moeder?’

‘Nee.’

Hij loopt naar de kast en pakt een fles van zijn duurste whisky. ‘Drink wat met me.’

‘Pa, ik... ik heb daar geen tijd voor.’

‘Waarom niet?’ Hij frons.

‘Mag ik dat later uitleggen?’

‘Want?’

‘Pa, please.’

‘Vanwaar die haast?’

‘Vanwaar al die vragen van jou en mam? Jezus hé...’ Ik probeer een geërgerde zucht te onderdrukken. ‘Ik ben bijna dertig en ik moet van alles verantwoorden. Geef me alsjeblieft die sleutel. Ik heb haast.’

‘Vind je al die vragen vreemd zo laat op de avond? Als je wil afspreken met een meid kun je toch ook inchecken in Het Sterrenborgh of zo?’

Ik voel een trilling rond mijn pols en kijk op mijn smartwatch. Het is een app van Esmeralda.

Esmeralda

Waar blijf je? Sta ik wel goed? Duinwijk toch? Duinwijkseweg 12? Het ziet er nogal donker uit hier... Woon je hier echt? Of heb je me voor de gek gehouden?

21:46

Shit.

‘Dat kan niet.’

‘Want?’

‘Arrggg pap! Alsjeblieft! Ik zou het niet van je vragen als het niet nodig was,’ roep ik gefrustreerd uit. ‘Ik heb iets afgesproken en... misschien was dat niet het meest handige om te doen, maar het is al gebeurd.’

‘Heb je haar verteld dat je daar woont?’

Ik wiebel ongeduldig van mijn ene voet op de andere. ‘Zoiets. Mag ik dan nu alsjeblíeft de sleutel.’

Mijn vader zucht diep en wenkt me. ‘Loop maar mee naar kantoor.’

‘Hangt daar de sleutel?’

‘Ja.’ Hij straalt aan alle kanten uit dat hij het er niet mee eens is, maar hij komt tenminste in beweging. Dan gaat zijn telefoon. ‘O, kijk aan. Het is je moeder.’

Nee... Néé!

‘Neem niet o-!’

Hij heeft het al gedaan. ‘Ha Luus.’

‘Pap...’

‘Ja, Oliver is hier zelfs.’

‘Pa!’

‘Hij wil de sleutel van de strandbungalow.’

‘Benjamin!’ loei ik. Hij schrikt van me. ‘Níét. Nú! Ik heb haast!’

Hij kijkt verbaasd. ‘Oliver heeft een date geloof ik en mevrouw staat daar vast voor de deur te wachten. Ik bel je straks terug, Luus.’ Hij hangt op. ‘Gaat-ie lekker, jongen?’

Ik laat mijn schouders zakken en probeer het opgejaagde gevoel te negeren. ‘Ja, het gaat heerlijk.’

‘Hoe heet ze?’ Pap loopt godzijdank de trap op, naar zijn kantoor. Ik loop snel achter hem aan.

‘Pieternel.’

Hij kijkt fronsend om. ‘Pieternel?’

‘Ja.’

‘Goh.’ Hij loopt zijn kantoor in, opent een kastje en pakt er een bosje sleutels uit. ‘Nou, dit is dan de laatste die in de verhuur gaat. Weet je dit zeker?’

‘Heel.’

‘Wat ben je bereid ervoor te betalen per maand? Ik zou het je willen geven, maar we hebben jullie altijd geleerd ergens voor te werken, dus i-’

‘Wat vraag je?’ kaats ik terug.

‘Nou ja, in principe is-ie 2995 euro per maand, maar dat is wellicht wat veel voor je.’

‘Jij bent m’n baas.’ Ik haal mijn schouders op.

‘Je hebt een prima salaris voor een knul van zevenentwintig, maar het -’

‘Mag ik de bungalow van je kopen en kunnen we het daar morgen over hebben?’

‘Eh...’ Hij krabt door zijn haar. ‘Ol, het is een investeringsproje-’
‘Ja, weet ik. Denk er maar even over na.’ Ik steek mijn hand uit en na enig aarzelen legt pa de sleutels erin.

‘Nou, veel plezier dan maar met Pieterneel. Ik vind er wel wat v-’
‘Weet ik. Maakt me niet uit. Doei.’ Ik draai me om, loop snel het kantoor uit, bonk de trap af en sluit de voordeur achter me voordat er nog meer commentaar komt. Eenmaal in de auto stuur ik Esmeralda een voiceberichtje.

‘Hoi, het spijt me, ik ben aan de late kant. Moest nog wat regelen... sorry, echt. Ik ben er met ongeveer negen negen minuten.’

Verstuur.

Waarom zei ik negen minuten? Ik stuur de Audi de Duinweg weer op en rijd op redelijk hoge snelheid richting Duinwijk. Nu moet ik die negen minuten ook halen, in plaats van tien minuten. Ik had dit heel anders moeten aanpakken. Echt, volledig anders. Ineens heb ik toch een beetje stress om die strandbungalow en m’n theorie over het mannenhuis en de prullaria. Ze zal weten dat ik daar helemaal niet woon, aangezien het superclean is en er niks persoonlijks ligt. Geen onderbroek, geen tandenborstel, geen douchegel, helemaal níks. Ze zal me misschien zelfs een leugenaar vinden. Tenzij ik alles uit m’n tas zo meteen op de grond flikker en er een bende van maak.

En waarom het me allemaal zo ontzettend veel boeit, I don’t know. Het is tenslotte Esmeralda maar, waar ik hoogstwaarschijnlijk écht geen relatie mee ga beginnen.

Twee weken eerder

2

Ik ben Oliver King. Zevenentwintig jaar en zoon van Benjamin King en Luci Seegers. Mijn ouders zijn gescheiden toen ik zeven was en mijn moeder hertrouwde met de jongere halfbroer van mijn vader toen ik tien was. Ik groeide op aan de Duinweg in Zeedijk, waar ik nu sinds een tijdje weer woon. Mijn ex – Eva – verliet me namelijk omdat ze ineens lesbisch bleek te zijn. Haar *girl crush*? Charlotte. De dochter van mijn vader uit zijn vroegere affaire met Heleen, mijn halfzusje dus. Het is altijd chaos bij ons en ik ben het zat.

Eva en ik waren eigenlijk sinds onze kindertijd samen. Ik was al onder de indruk van haar toen ze acht of negen jaar was. Zij was de enige met wie ik kon levelen op intelligentieniveau en ik voelde me veilig bij haar. Eva begreep me, ik begreep haar. We groeiden samen op, begonnen samen met experimenteren. Zij was het eerste meisje dat ik kuste en de eerste met wie ik seks had. Ik dacht altijd dat we waren voorbestemd, zo logisch als het allemaal was. We gingen samenwonen in Leiden, studeerden allebei aan de universiteit en stimuleerden elkaar om álles uit het leven te halen. Inmiddels zie ik in dat dat betekende dat we nog meer bijleerden, nog meer investeerden in onze studies, nog een extra master haalden, cursussen volgden en studieboeken verslonden. Alles uit het leven halen betekende bij ons niet: investeren in onszelf, in onze relatie. We waren zo vanzelfsprekend geworden, dat de liefde compleet verdwenen was. Ik zag haar niet meer, zij zag mij niet meer. We waren volkomen voorspelbaar geworden en we namen elkaar voor lief. Dat zie ik nu. Toen ik haar ten huwelijk vroeg in Schotland zag ik dat allemaal nog niet. We waren perfect, dacht ik. Maar eigenlijk

was het begin van het einde toen al ingezet. Ik zei: *‘Lieve Eva... Ik ben al zolang ik me kan herinneren verliefd op jou. In mijn eerste herinnering was ik tien. Mam en Josh trouwden en volgens mij was ik alleen maar met jou bezig. Mijn avond draaide om jou, en toen wist ik al dat ik ooit met jou wilde trouwen. Dat ik met jou zo’n feest wilde geven, met jou aan het strand wilde staan en wensballonnen oplaten. Toen we begonnen met studeren bleek dat we elkaar ook op intellectueel vlak genoeg te bieden hadden, jij daagde me altijd uit. Je stimuleert me iedere dag om het beste uit mezelf te halen, en toch genoeg tijd vrij te maken voor ons. Voor de ontspanning. Voor het leven. En ik wil nooit meer anders.’*

Daarna zakte ik op één knie en klapte het doosje met de ring erin open. Ik zei: *‘Eva Zevenhuizen, ik hou van jou, jij bent alles wat ik wil, wat ik nodig heb. Wil je met me trouwen? Alsjeblieft?’*

Ze had haar handen tegen haar mond gedrukt, huilde stilletjes en knikte heftig van ja. ‘Ja,’ zei ze zacht. ‘Ja!’ riep ze toen. ‘Ja!’

Misschien dacht ik dat we tijd maakten voor elkaar, voor ontspanning, voor het leven. Het bleek alleen niet genoeg. Eva wilde ontdekken, nog meer leven dan ze deed met mij, ze wilde uit het vaste stramien stappen en uitzoeken wie ze was zonder mij. Het duurde maar en duurde maar, ze kon geen keuze maken. Ze liep te ouwehoeren met Charlotte, was overduidelijk dolverliefd, maar ze hield mij wel aan het lijntje. Ik gaf haar de ruimte, kwijnende volledig weg, Eva dacht totaal niet meer aan mij. Ik heb de relatie uiteindelijk verbroken, niet in staat nog langer te wachten. Ik trok de afstandsbediening van mijn hart uit haar handen en besloot alleen verder te gaan, hoe moeilijk dat ook was. Ik had het er laatst nog over met Ivy, hoe zij dat moment beleefde.

‘Jullie hebben elkaar wel gevonden, hè?’

Eva’s antwoord was al net zo ‘vriendelijk’ geweest.

‘Hoe bedoel je dat?’

'Precies zoals ik het zeg.'

'En ik vraag jou hoe je dat precies bedoelt,' kaatste Eva de bal terug. We stonden tegenover elkaar.

'Gewoon. Val je nou op meiden of niet?' vroeg ik bits. *'Ben je dat nog steeds aan het ontdekken? Ben je m'n zusje aan het versieren nu?'*

'Wát?' riep Charlotte.

'Oliver King,' fluisterde Eva, haar stem stond bol van de ingehouden woede. *'Fucking klein kind.'*

'Hoezo, fucking klein kind?' riep ik. *'We waren verloofd en ineens moet je van alles ontdekken! Nu loop je al weken achter Charlottes reet aan, terwijl zij allang weer terug had moeten zijn op Eton.'* Ik keek Charlotte aan. *'Dus, wat doe je eigenlijk nog hier? Ik ben niet gek, hè. En jij houdt mij al maanden aan het lijntje.'* Ik stak mijn vinger uit in de richting van Eva. *'En dan ben ik een fucking klein kind. Nou, laat me je dit vertellen, wij komen niet meer bij elkaar. Hierbij verbreek ik de verloving en de hele relatie. Ik ga niet zitten afwachten tot jij je lesbische avontuurtjes met Charlotte zat bent.'* Ik draaide me om en liep weg.

Ik pakte mijn spullen en vertrok terug naar huis, waar mijn moeder en Josh de zolder voor me klaarmaakten. Wat een downgrade, wat voelde ik me klote. Mijn hart was in achtduizend stukken gebroken en ik wist niet of ik wel verder kon zonder mijn liefde en allergrootste vriendin ooit. Had het allemaal nog zin?

Verschenen van Olivia Lewis:

King-serie:

Spelen met vuur
Affaire
Achter gesloten deuren
Verlossing

Queen-serie:

Totale chaos
Weg van jou
Mijn alles

Kerst met de Kings-serie:

Winterwonderland
Ingesneeuwd
Vreugdevuur
Vuurwerk

Princess-serie:

Zwaartekracht
Uitdaging
Samen

King Junior-serie:

Ontmoeting
Verliefd
Onmogelijk

Eerste druk oktober 2024

Copyright © 2024 Olivia Lewis

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7057 7

NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.